

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przepisów dotyczących systemu językowego w instytucjach europejskich, w szczególności art. 1, 2 i 6 rozporządzenia nr 1/58, zakazu dyskryminacji ze względu na język, zasady proporcjonalności określonej w art. 5 TFUE i art. 27 regulaminu pracowniczego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez przewodniczącą komisji konkursowej obowiązku bezstronności i art. 3 załącznika III do regulaminu pracowniczego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez komisję konkursową ogłoszenia o konkursie, w zakresie, w jakim po pierwsze, licząc punkty uzyskane w teście wielokrotnego wyboru oraz w teście dotyczącym kompetencji ogólnych, komisja niezgodnie z prawem zrównała odrębne pojęcia (mianowicie „minimalna wymagana ocena” i charakter „eliminujący”), a po drugie, w ramach studium przypadku w kontekście testu ogólnego, wybrała ona kwestie, które były zbyt szczegółowe i dawały przewagę tym, którzy już mieli doświadczenie w OLAF-ie.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady równości kandydatów, a także nieobiektywny charakter ocen ze względu na brak stałego charakteru komisji konkursowej.
5. Zarzut piąty dotyczący błędu w ocenie w świetle dużej rozbieżności między indywidualnymi uznaniowymi ocenami komisji konkursowej. Ponadto z ogólnych przepisów nie wynika jasno, że testy należy rozpatrywać całkowicie oddzielnie.

Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2018 r. – Reiner Stemme Utility Air Systems / EASA

(Sprawa T-371/18)

(2018/C 276/90)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Reiner Stemme Utility Air Systems GmbH (Wildau, Niemcy) (przedstawiciele: O. Alexander i P. Stompfe, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Europejska Agencja Bezpieczeństwa Lotniczego (EASA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności wezwania do zapłaty faktury nr 90091554 z dnia 28 kwietnia 2017 r., wystawionej przez pozwaną w formie decyzji komisji odwoławczej EASA z dnia 19 kwietnia 2018 r.;
- stwierdzenie, że rozporządzenie Komisji (UE) nr 319/2014 ⁽¹⁾ z dnia 27 marca 2014 r. w sprawie opłat i honorariów pobieranych przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie;
- zawieszenie wymagalności faktury nr 90091554 z dnia 28 kwietnia 2017 r. do dnia wydania orzeczenia Sądu;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja przekroczyła swe kompetencje w zakresie pobierania podatków w dziedzinie bezpieczeństwa lotniczego.

Skarżąca podnosi, że „opłaty” za samoloty kategorii od 2 000 kg do 5 700 kg stały się podatkami z powodu „drastycznego wzrostu” „opłaty ryczałtowej” o ponad 1 700 %. W tym konkretnym przypadku usługi świadczone przez pozwaną na rzecz obywateli, są tak znikome (minimalne), że nie sposób uznać uiszczanych za nie „opłat” za wynagrodzenie za usługę, ale raczej one stanowią rodzaj opodatkowania.

Komisja nie ma jednak uprawnień do nakładania podatków w dziedzinie bezpieczeństwa lotniczego. Z tych względów rozporządzenie Komisji (UE) nr 319/2014, które przewiduje opłatę ryczałtową w wysokości 263 800 EUR za procedurę certyfikacji statków powietrznych, takich jak należące do skarżącej, która w znacznym stopniu pozostaje bez związku z czynnościami wykonywanymi przez pozwaną, przez co nie może być traktowana jako ekwiwalent świadczonej usługi, narusza zasadę kompetencji powierzonych.

2. Zarzut drugi, zgodnie z którym sporna faktura, potwierdzona sporną decyzją stanowi naruszenie art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Zdaniem skarżącej opłaty zastosowane na podstawie rozporządzenia (UE) nr 319/2014 za określoną procedurę certyfikacji były nieproporcjonalne do realizowanego celu, a w konsekwencji naruszały wolność prowadzenia działalności gospodarczej zgodnie z art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym sporna faktura, potwierdzona sporną decyzją stanowi przejaw dyskryminacji, a z tego względu naruszenie art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Sporna faktura wystawiona przez pozwaną na podstawie rozporządzenia (UE) nr 319/2014 nie spełnia wymogów art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, skoro skarżąca została potraktowana w sposób odmienny w stosunku do innych producentów statków powietrznych ubiegających się o określony typ certyfikacji, chociaż sytuacja wymagała jednakowego traktowania.

4. Zarzut czwarty zgodnie z którym naruszono art. 13 ust. 2 TUE

Wreszcie skarżąca uważa, że art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 319/2014 nie nadaje pozwanej żadnych uprawnień dyskrecjonalnych w zakresie uiszczania opłat za procedurę certyfikacji. Przepis ten określa raczej kiedy należy opłata winna być opłatą ryczałtową a kiedy opłatą zmienną. Komisja naruszyła w ten sposób służące jej uprawnienia prawodawcze, a w konsekwencji naruszyła równowagę międzyinstytucjonalną Unii, ustanowioną w art. 13 ust. 2 TUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 319/2014 z dnia 27 marca 2014 r. w sprawie opłat i honorariów pobieranych przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 593/2007 (Dz.U. 2014 L 93, s. 58).

Skarga wniesiona w dniu 22 czerwca 2018 r. – NHS / EUIPO – HLC SB Distribution (CRUZADE)

(Sprawa T-378/18)

(2018/C 276/91)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: NHS, Inc. (Santa Cruz, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat P. Olson)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: HLC SB Distribution, SL (Irún, Hiszpania)